

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Ψιθυρίζει σιγά και φοβισμένα τις λέξεις και τρέχει πειθ γρήγορα... Τί συμφορά, αλήθεια, για τη Φανή του αν τον έχανε κι αυτόν, έτσι από μιά άπροσέξια του! Νοιώθει μέσα του απέραντη εύγνωμοσύνη προς το Θεό που τον γλύτωσε... Συγγινείται... Η καρδιά του χτυπά... Σηκώνει τα μάτια του στον ουρανό... Τοῦρχειται να γονατίσει και να σταυροκοπήσει:

— Θεέ μου!... Κύριε!... Σ' εύχαριστώ!...

Μά πάλι;... Γιατί άσπεις; Πώς άσπεις έτσι; Τώρα θνυάται... Βγήκε ν' αγοράσει κάτι για το παιδί. Μιζρές, άσπρες γοβίτσες. Έτσι τοῦπε η πεθερά του... Θά του τις φοροῦσαν για το τελευταίο του ταξίδι... Ο Θανέμης άναστενάζει. Το καῖμένο μου το μωρό!... Φτωχό μου παιδί!... Μικροῦλι μου!... Τι άγγελολάμοτο ποῦταν μέσα στ' άντη ζωής το κῆταζε τώρα πούφυγε απ' το σπίτι. Είχαν άσπίσει κι όλας και το στόλιζαν. Φτωχοῦλι μου!... Μικρό μου!... Δέν παράλῃσε από άδωο μαρμαρένο κρινάκι μέσα στ' άλλα λουλούδια... Ένας μικρός άδερφός τών λουλουδιών... Παιδί μου!...

Ο Θανέμης βιάζει τώρα το βήμα του. Θά τόν περιμένουν στο σπίτι τόση ώρα. Πώς παρασίθησε έτσι από τις μαῖρες τις σέψεις του!...

— Χίλια ζομπάτια!...

Έτσι τοῦπε ο φῶλακας της γοαμῆς: «Τώρα θάσουν ζομπάτια!...» Ναι... Άν ήταν μοναχός του στον κόσμο δέν θά τόν έγνοιαζε και τόσο. Μά η καῖμένη του η Φανή; Η βασανισμένη του η γυναίκα;...

Νά, έφτασε κι όλας στην όδον Αίόλου. Μπήκε σ' ένα κατάστημα και ζήτησε γοβίτσες για το μικρό. Για πολύ μικρό, ως δύο χρονών, λέει.

— Έπρεπε να το πάρετε μαζί σας να τις δοκιμάση, τόν συμβουλεύει ο υπάλληλος.

Τί;... Ποῦν να πάρη μαζί του; Το παιδί;... Τοῦρχειται ένας κόμπος στο λαμπό και δυσκολεύεται να μιλήση. Κάνει μοναχά μιά χειρονομία. Δέν πειράζει, ότι νάνε, δέν πειράζει!...

Του τις διπλώνουν σ' ένα χαρτί, πληρώνει και φεύγει. Τώρα θά πάη ολόδια σπίτι. Δέν θ' άφήση τις σέψεις να τόν συνεπάρουν...

Βαδίζει βιαστικά, χωρίς να σέφτεται τίποτα άπολύτως. Έσει πειθ κάπου κάποιος τόν φώναζε με τ' όνομά του. Δέν γύρισε ούτε να κνττάξη. Θύμωσε κι όλας. Κάποιος χαρούμενος άνθρωπος θάνα, σέπτεται και τόν πνίγει η όρηγή... Κάποιος φίλος...

Στο σπίτι τόν περιμέναν από ώρα.

— Σε κυλό σου! Τι έγινας; του λέει σιγά η πεθερά του. Τι έγινε; 'Α! ναι... δέν εύρισκα γοβίτσες για το μικρό και γύριζε από μαγαζί σε μαγαζί. Είλες κ' έπαθε να τις πετύχη κι αυτές...

Έχουν βάλει το παιδί στη μέση της κάμαρας. Πλάι του κάθεται γυμμένη άπάνου του, η Φανή. Φαίνεται πως άποκαρσμένη απ' το κλάμα. Θά νόμιζε πώς κοιμάται με μισόκλειστα τα μάτια αν δέν την τάραζε κάθε τόσο ολόκορμη το άναφυλλητό...

Γύρω—γύρω κάθονται στις καρέκλες η γειτόνισσες. Κάπου — κάπου σκίβει η μιά στην

άλλη και σιγομιλάνε. 'Απ' τ' άνοιχτά παράθυρα μπαινει χαρούμενο το πρωινό φῶς...

Ο Θανέμης σοριάζεται σε μιά γωνιά άποκαρσμένος. Όλα γύρω του φαίνονται σαν ψέμμα, σαν γαϊό δνειρο...

Νύχτωσε.

Μέσα στο σπίτι όλα τώρα εινε βουβά και ήσυχα. Η πειθ πολλές γυναίκες έφυγαν. Κι όσο περνάει η ώρα σηκώνονται μιά — μιά απ' τις θέσεις τους, γλιστρών σαν μαῖροι έσονται στο διάδρομο και φεύγουν.

Η Φανή είν' άκόμα σκυμένη πάνω απ' το παιδί της. Δέν κλάιει πειθ. Τα μάτια της εινε κόκκινα, τα μαλλιά της άνω — κάτω. Η μάνα της βράζει κάτι στη κουζίνα. Στην πλαγιή κάμαρη μιάν ψθυριστά μεταξῦ τους η τελευταία γειτόνισσες πού δέν έχουν φύγει ακόμα... Στ' αυτιά του Θανέμη φτάνουν μισόβηστα, ζομπιατισμένα τα λόγια τους. Κάτι λέν για τη κακοζωικία του σπιτιού, για τη συμφορά που τους χτυπάει κάθε τόσο, άκούει τ' όνομα του Θεού να το λέν και να το ξαναλένε σε κάθε τους φράσι...

Η μάνα της Φανής βγαίνει απ' τη κουζίνα κρατώντας μιά μεγάλη τσαῖνα καφέ. Πάει κοντά στη Φανή, σκίβει και τίν συμβουλεύει να τερηθή στην καναπέ και να πῆ δυό — τερῆ γουλιές, να σταθῆ η ψυχῆ της... Η Φανή τίν κνττάει κατάρματά, κνττάει σαστισμένη τόν καφέ πού σπορλάει το μοσαβολιστό άγχό του στο πρόσωπό της και τόν παρομείρει με τό χέρι της. Άναστενάζει... Ένα άναφυλλητό τίν τάραζει άπότομα...

Όχι, λέει, δέ θέλει τίποτα — τίποτα... Εανασκίβει πάνω από το νεζρό παιδί της, το κνττάει ώρα πολλή κι' ο νους της ταξιδεύει. Τῆν έχει άκλιάνει η συμφορά...

Έφυγαν πια κ' η τελευταία γειτόνισσες. Το σπίτι άπόμεινε βοῖδο...

Ο Θανέμης μπαινει και κάθεται στον καναπέ, αντίζου στο μικρό φέετρο. Η Φανή ούτε τόν άπειρασε μέσα στο δνειροπαρημα πού βρισκται. Ο Θανέμης της μιλάει:

— Ι λές κάτι. Ο' άρροσιήσε...

Η Φανή τόν κνττάει και σπάζει στο κλάμο.

Δέν της λέει πια λέξι. Καλλίτερα να μη της μιλά. Τῆν έχει βαλάνοσει η συμφορά...

Το δωμάτιο εινε πλημμυρισμένο από τ' άωρα τών λουλουδιών πουχουν σιολίσει το λειγανο. Ο Θανέμης κνττάει τη φλόγα της λαμπάδας που γαίει πάνω απ' το κεφάλι του παιδιού του, να παίξη καθός άλαφροφυσάει ο άνεμος που μπαινει απ' τ' άνοιχτά παράθυρα, δεξιά κι' άριστορά... Μιά μικρή πεταλουδίτσα φτερουγάει γύρω από το φῶς... Στο σπίτι, στο δρόμο, στη γειτονία ολόγυρα, δέν άκούγεται κανένας θόρυβος.

Η πεθερά του έπιε ένα καφέ στην κουζίνα και κοιμάται στην διπλανή κάμαρα, πλαγιασμένη με τα ροῖχα στο κρεβάτι...

Ο Θανέμης εινε ολόμωνος τώρα μπρός στο μικρό φέετρο. Η γυναίκα του δνειροπαράδερνει ζουβαριασμένη στη θέση της. Θάθελε

Για τη συμφορά που τους χτυπάει κάθε τόσο...

